

es va tancar amb una disminució de quaranta-tres persones aturades menys respecte a les xifres del mes de juny.

Una nova casuística | Pel que fa a les festes majors de diverses poblacions ripolleses, les celebracions s'han hagut d'adaptar a una nova casuística (Rocabruna o Espinelves, entre d'altres), si no és que s'han suprimit (com ha fet Vallfogona). Les festes majors del setembre (Sant Joan de les Abadesses o Campdevànol) s'han mantingut, bé que amb els canvis i modificacions oportuns, que han prioritzat la seguretat per damunt de tot. En l'aspecte referit a la part més ludicocultural, cal destacar que les activitats previstes en els tres grans festivals de la comarca, el del Comte Arnau a la vila de les abadesses, l'Internacional de Música de Ripoll i l'Isaac Albéniz de Camprodon, s'han mantingut i ofert amb tota normalitat; això sí, amb les mesures de precaució i distància degudes. La resta, com ara el Terra Gollut Film Festival, diferents cantades d'havaneres, audicions de sardanes, el cicle de música de la capella d'Espinavell, la X

Trobada d'Acordionistes de les Lloses, el Ripollesdansa 2020 a Ripoll, etc. també s'han pogut oferir per al gaudi dels seguidors.

Volem destacar la presentació d'una nova proposta cultural i recreativa d'àmbit comarcal amb desig de con-

>> Cartell del Festival del Comte Arnau a Sant Joan de les Abadesses.

tinuïtat, el cicle Ripollès 5 Sentits, que consisteix en una combinació de redescoberta del romànic (omnipresent al terrer), concerts vinculats a l'Escola Comarcal de Música i tastets de productes gastronòmics dels diferents pobles i viles ripolleses.

Excavacions a Queralbs | I per anar acabant, hem de dir que a la vila de Queralbs es duen a terme dues excavacions sota la supervisió del prestigiós paleontòleg Eudald Carbonell: una d'ubicada al jaciment del Roc de les Orenetes, on s'ha (re)trobat i reobert una necròpolis de l'edat del bronze de més de tres mil anys d'antiguitat que Eudald Carbonell mateix havia tapat quaranta anys abans, amb restes humanes, des de nounats fins a gent adulta, molt ben conservades; i una altra de situada a la bauma dels Fadrins que té una gran rellevància històrica, ja que es creu que hi van viure els darrers caçadors-recol·lectors de Catalunya, fa uns nou mil anys. Ara es tracta de veure si aquest darrer jaciment amaga restes d'ocupacions més antigues en estrats més profunds.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > ROSA MARIA MARTÍNEZ, resident a Hamburg

Soc de Lloret de Mar i ja fa trenta anys que visc a Hamburg. Em vaig casar amb un noi d'aquí. Hi he format una família: tenim dos fills, en Marc i en Jordi, que a més d'alemany parlen castellà i català. Des que vaig venir les coses han canviat molt. Abans volar era caríssim; amb els meus familiars ens vèiem com a màxim dos cops a l'any. M'enyorava molt. Trucar també era un luxe: parlàvem potser una vegada a la setmana, i el just i necessari. Ara, amb els vols tan bé de preu, WhatsApp, FaceTime, etc., no tinc cap necessitat de gravar vídeos dels meus fills i enviar-los per correu amb unes quantes fotos perquè vegin com creixen. Això no és l'únic que ha canviat, però. Quan vaig arribar a Hamburg tot es cuinava amb mantega. Per trobar oli havies de buscar molt i, per tant, era car. Pernil, fuet, torrons, olives i molts dels queviures que per a nosaltres eren totalment normals no es trobaven enlloc. Per això, quan els meus pares venien portaven una maleta plena de menjar (abans es podien portar tantes maletes i

quilos com es volgués; no et cobraven res, gràcies a Déu) i nosaltres quan anàvem a Lloret amb cotxe sempre ens en tornàvem cap a Hamburg ben carregats. Ara hi ha de tot a qualsevol botiga. L'única cosa que no trobo aquí són les gambes vermelles, però això fa que quan vaig a Lloret en gaudeixi encara més!

Una altra cosa que ha canviat molt és el clima. Quan vaig arribar, a l'hivern feia moltíssim fred; que la temperatura baixés fins a -23 °C no era una cosa tan extraordinària... bé, per a mi sí. Tots els llacs —fins i tot el més gran al mig d'Hamburg, l'Alster— es gelaven i la gent anava a patinar-hi. Hi havia neu i tots els nens anaven amb trineu pel carrer. Ara ja no fa tant fred. Els llacs, si es gelen, la majoria de les vegades tenen una capa de gel tan fina que és un perill caminar-hi, i la neu costa molt de veure. Estic encantada de viure aquí. M'hi vaig integrar molt bé des del principi i no puc escollir entre Hamburg o Lloret: tots dos llocs són casa meva.